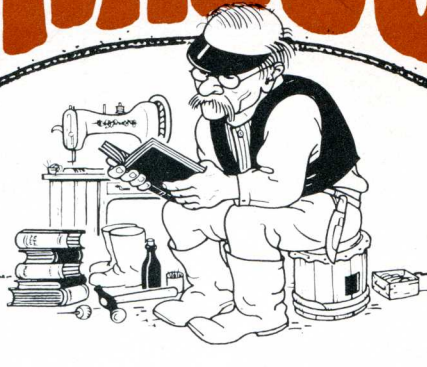

NUMMISUUTARI

ALEKSIS KIVEN SEURA

N:o 3
Syksy 1987

Joulu Impivaarassa

On joulu-ilta. Ilma on suoja, harmaat pilvet peittää taivaan ja vasta tullut lumi peittää vuoret ja laaksot. Kuuluu metsästä hiljainen kohina, teeri illastaa urpuisessa koi-vussa, tilhiparvi punoittavassa pihlajassa, ja harakka, männistön karkäs neito, kantelee varpuja vastaisen pesänsä perusteeksi. Niin mökissä kuin komeassa kartanossa on iloa ja rauhaa, niin myös veljesten pirtissä Impivaaran aholla. Ulkopuolella sen ovea näet olkikuorman, jonka Valko on vetänyt Viertolan kartanosta joulun kunnioiksi pirtin laattialle. Ei tainneet veljekset tääläkään unohtaa jouluolkien kahinata, joka oli ihanin muistonsa lapsuuden ajoista.

Mutta pirtistä kuuluu löylyn kohina kiukaan kuumilta kiviltä ja pehmeitten vihtojen hutkina. Ottavat nyt veljekset ankaran joulukylvyn. Ja koska viimein polttavan helteinen löylytys oli päätetty, astuivat he alas, pukivat päällensä ja istuivat levähtämään palkeille, jotka rahien verosta olivat asetetut pitkin seiniä. Siinä he istuivat, puhallellen ja vuodattaen hikeä. Loimottava päre valkaisi huonetta; Valko hinkalossaan rouskutteli kauroja, koska oli muistettu hänenkin jouluansa; torkkuen ja haukoitel-len istui orrellansa kukko; Killi ja Kiiski, leu'at käpälillään, makasivat lähellä uunia, ja Juhanin polvilla kehräili entinen Jukolan vanha, vesiharmaa kissa.

Rupesivat viimein Timo ja Simeoni rakentelemaan ehtoollista; mutta muut nos-telivat lyhteitä sisään. Aukaisivat he siteet, levittelivät oljet permannolle noin korttelin paksulta, mutta paksummalta parvelle vielä, jossa he tavallisesti viettivät iltansa ja yönsä. — Valmis vihdoon oli ehtoollinen: seitsemän reikäleipää, kaksi tammi-pöytyrillistä höyryävää karhun-lihaa ja kiullinen olutta seisoj pöydällä. Itse olivat he keittäneet oluensa, muistain tarkasti äitinsä menetystä tämän juoman panossa. Mutta olivatpa sen laittaneet väkeväm-mäksi tavallista talonpojan olutta. Mustanpunaisena kuohui se kiulussa; ja jos kannullisen sitä nielaisit, tunsitpa hieman huimausta aivossas. — Mutta pöydässä istuivat he jo kaikki, nauttien lihaa ja leipää ja kiulusta vaahtoavaa olutta.

Aapo. Onpa tässä runsaastikin pinottu etehemme einettä.

Juhani. Syödään ja juodaan, pojat, sillä nyt on meillä joulu, joulu kaikilla, niin elikoilla kuin ihmisilläkin. Valeleppas, Timo-veikkoseni, oluella Valko-raiskan kaurakasa tuolla soimessa. — Kas niin! Olkoon menneeksi tuoppi kumminkin. Tänä iltana ei yhtään kitsautta, vaan kaikki saakoot, niin hepo, koira ja kissa kuin Jukolan iloiset veljekset.

Aleksis Kivi

